ప్రణయ కలహం

కాపరానికి వచ్చింది మొదలు ఇంత వరకూ ఒక్కసారయినా మా ఆవిడ ప్రణయ కోపం అభినయించలేదు. ఆమాట నేను కావ్యాలలో చదవటం తరుచూ వినటం మూలాన మా ఆవిడిచేత ప్రణయకోపం పట్టించాలని బహుసరదాగా ఉంటూ ఉండేది. అడపా దడపా నేను "ఏం కాంతం, నీవు ఒక్కసారైనా ప్రణయకోపం పట్టావు కావు" అని అంటూంటే ఆవిడ "ఎప్పుడో ఒకప్పుడు పడతా లెండి ఇప్పుడేం తొందరొచ్చింది" అని అంటూ ఉండటం మూలాన రోజులు గడిచి పోయినైయి, అంతేగాని పట్టుమని కూర్చుని శాస్త్రయుక్తంగా ఒక్క రోజైనా ప్రణయ కలహం జరిగించలేదు.

అనుకోటమేకాని శాస్త్రోక్తమైన ప్రణయ కలహం ఎట్లా జరపాలో నాకూ తెలియదు. నిజంమాటకు! ఆడదాన్ని చేసి ఆవిడను ఒక్క దాన్ని పట్టమంటే ఏంపడుతుంది. పాపం! అందుకని వాత్సాయన కామసూత్రాలు సంపాదించి ప్రణయ కలహ విధానాన్ని గూర్చి ఆసాంతము చదివాను. కాస్త కూస్త విషయంగాదిది. సత్యనారాయణ వ్రతానికి చేయాలిసినంత పని ఉంది.

నాయకుడు పూర్వాహ్ణమందు భోజనమయిన తరువాత చిలుకలను, గోరువంకలను మాట్లాడించాలట! మా పేటలకు చుట్టూ పర్ర భూములవటంవల్ల, చుట్టు ప్రక్కల ఎటు చూచినా మైలు మైలున్నర, దూరంలో చిలుకలు గోరువంకలు కనిపించవు.

శాస్త్రకారుడు విధించిన నియమాన్ని వదిలేయటం నాకేమాత్రం మనస్కరించలేదు. ఎంత కష్టమైనా సరే, శాస్త్రయుక్తంగా ప్రణయ కలహం నిర్వహించాలనుకొన్నాను. ఏదో పెద్ద వాళ్ళమైపోతున్నాము. ఇక మళ్ళీ పట్టచ్చామా! అందుకని ఫిరంగికి భోజనమైన తరువాత మాఆవిడ ఈ ఎండలో ఎక్కడికి పోతారు, వద్దు అంటుంటే కూడా వినకుండా, నెత్తిన గుడ్డ వేసుకొని, నాలుగు మైళ్ళ దూరంలోనున్న కరిమీదకెళ్ళి తోటల్లో తిరిగి, ఎట్లాగయితేనేమి చిలుకలను

గోరువంకలను మాట్లాడించి సాయంత్రానికి ఇంటికి చేరుకున్నాను.

అటు తరువాత జరుగవలసిన కార్యక్రమాన్ని గురించి విచారించాను. తదంతే.....సంమార్జాన, పుష్ప ప్రకరము, శయన రచనము...........ఇవి జరగాలిసినవి.

ఇవన్నీ ఒక్కొక్కటే క్రమంగా చేసుకొచ్చాను. అందులో శయన గృహము సంచారిత సురభి ధూపములు కల్గు దానిగా ఒనర్చవలయునన్న నియమాన్ని అనుసరించి, అర్ధణా ఊదొత్తులు కొని ఉంచాను.

రాత్రి భోజనానికి కూర్చున్నప్పుడే ఈ ప్రణయ కలహ విధానాన్ని గూర్చి అంతా ఆవిడకు తెలియజెప్పి, అద్దాన్ని జయప్రదంగా సాగించమని చెపుదామని అనుకొన్నాను కాని, "ప్రత్త"కు అనగా వివాహము చేయబడిన స్త్రీకి కామశాస్త్ర గ్రహణాధికారము లేదు. అంచేత మాట్లాడక ఊరుకొన్నాను.

ఒకటి రెండుసార్లు కాంతం "ఏమిటండీ భోజనం చేసేటప్పుడు కూడా ఒకటే ఆలోచన" అని అన్నది కాని నేను మాట్లాడలేదు.

ఇక శయన రచన చెయ్యాలి. పుస్తకం తెరిచి బల్లమీద పెట్టుకొని ఒక్కొక్క విషయమే చదవటం, ఆ ప్రకారం చెయ్యటం!

శయన మందిరము "ఖట్వాశ్రియ ప్రతిపాదికాస్తరణ తూలికాదులతో ఒప్పియున్నదై యుండా" లన్నాడు. ఆవాక్యంలో ఒక్క ముక్క నాకర్థం కాలేదు. దగ్గరలో ఎవ్వరూ సంస్కృతం చదువుకొన్న వాళ్ళు లేరు. సరే ఏం చేసేది? ఆ విషయం వదిలేశాను.

హంసతూలికా తల్పముపైన శయనరచన చేయాలె. మా హంసతూలికా తల్పము – అంటే మా మామూలు పట్టె మంచంపైనే తెల్లటి దుప్పటి ఒకటి పరచాను.

ఇక శిరోభాగే కూర్చస్థానమ్ – అని ఉంది, మొదట సరిగ్గా అర్థం కాలేదు. "కూర్చ" అన్న మాట ఎక్కడో విన్నట్లు జ్ఞాపకం. ప్రణయ కలహంలో కూర్చ ఎందుకబ్బా అనుకొని క్రింద వ్రాసిన టీకాలో చూద్దును కదా. ప్రాణం లేచొచ్చింది.

కూర్చస్థానమ్ అంటే కుర్చీట! బతికించాడు. బంగారు తండ్రి శాస్త్రకారుడు. సరిగ్గా మా హంసతూలికా తల్పానికి శిరోభాగంలోనే ఉంది పేముకుర్చీ. ఇప్పటికి శయన రచన 'పూర్తి అయింది.

తరువాత శయనమందిరాన్ని అలంకరించమన్నాడు. ఒక వేదిక ఉండాలట! పాపం ఆ కాలంలో బల్లలు లేవు. కామాలు, వేదిక అన్నాడు. మాకేఁ కర్మం మాగదిలో మంచి టేబిల్ ఉంది.

నిచోళావ గుంఠితమైన వీణ, చిత్రఫలకం, పుస్తకం, పూలమాలలూ, ఉండాలట! అయితే వీణకు బదులు మా అమ్మాయి ఫిడేలుంది. చిత్రఫలకం లేకపోయినా, చిత్రపటాలున్నాయి. "పుస్తకం" అన్నాడు. ఒక పుస్తకమేమి కర్మం! ఒక వంద పుస్తకాలు, కాంపోజిషన్ పుస్తకాలతో కలుపుకొని ఉన్నాయి మా గదిలో!

ఇంక ఒక అరగంటలో కాంతం ఇల్లు సర్దుకొని వస్తుంది. నేను కుర్చీలో కూర్చుని ప్రణయకలహ విధానాన్ని గురించి మరోమారు పఠించి ముఖ్యవిషయాలను అనుక్రమణికగా కాగితం మీద వ్రాసుకొన్నాను.

ప్రణయ కలహంలో ప్రథమ ఘట్టం ప్రియురాలికి కోపం తెప్పించటం... ఏదైనా సవతిపేరు ఎత్తటము సవతి పేరు ఉచ్చరింపకపోయినా, సూచనగా సవతిని ఉద్దేశించి చేయునట్టి తత్ప్రశంసా పరమగు సంభాషణాదికమూ, లేక అట్టి సవతికి తాంబూలమును పంపుట మొదలగునవి ప్రియురాలు సహింప రానివనియు, ఇవియే ప్రణయ కలహాలకు కారణాలనియు, సూత్రార్థము.

కోపం వచ్చిన తరువాత, నాయక "వాచే" మాటలు చేతనూ, కార్యతః కార్యముల చేతను కలహ మొనర్ప వలయును. తల వెంట్రుకలను విదల్చుట, నాయకుని శిరోజములను పట్టుకొని కొట్టుట, శయనము నుండి లేచి భూమి మీదపడి దొర్లుట, ధరించిన పుష్పములనూ, మాలికలనూ, సొమ్ములనూ, విచ్చి వేయుటా, ఇత్యాదులు చేయగావలయును అని రెండో సూత్రం. ఇది అంతకష్టమైన పనిగాదు కోపం అంటూ చెప్పాలిగాని ఇంతకంట వెయ్యిరెట్లు విలువైన పనులు జేస్తుంది మా కాంతం.

ఇక మూడో ఘట్టంలో అనునయమూ శయనారోహణమూ, అపరాధ స్మరణా

తదుపరి పాదతాడనం, అనంతరం అశ్రుకరణము, దూరదేశగమనం, యుక్తితోను నీయమానమ్, ప్రసన్నత, ఆలింగనం, చివరకు సంయోగం ఇవి జరగాలిసినవిధులు, అన్నింటిలోనూ, ప్రథమ ఘట్టంలో ప్రణయకలహానికి కారణం కల్పించటంలోనే ఉంది కష్టం అంతా. మహారాజులకు అష్టభార్యలో అష్టాదశ భార్యలో ఉంటారు. కాబట్టి సవతి ప్రశంసచేయటం సంభవమౌతుంది. ఏదో ఒక్కగాను ఒక్క ఆవిడతో దేవుళ్ళాడుతూ ఉన్న ఈ సామాన్యజీవికి అదెట్లా సాధ్యం అవుతుంది. పోనీ, ఒక పరస్త్రీని గురించి ప్రశంసించి, కలహాన్ని అంకురింపజేయ వచ్చునుగాని, దాని తరువాత మా ఆవిడ జేసే హంగామాకు మాకు ఈ సూత్రకారుడు బాధ్యుడవుతాడా?

ఇది ఒక పెద్ద సమస్య అయిపోయిందే ఎట్లాగా అని ఆలోచిస్తున్నా. ఇంతలో గాజుల చప్పుడు వినపడ్డది గుండె ఝల్లుమన్నది. వచ్చింది కాంతం, ఒకచేత్తో వెండిమర చెంబుతో మంచినీళ్ళు రెండోచేత్తో పళ్ళెంలో రవ్వలడ్డులూ పట్టుకొని............

కొంతమంది, ప్రియురాలిని రమా రమ్యాకారయనీ, చతుర వచనయనీ, చారు చికురయనీ, విమూల్యాలంకారయనీ, ఏమేమో వర్ణిస్తారు. కాని మా ఆవిడ మామూలు మామిడిచిగురు చీరతోనే వచ్చేసింది. ఉజ్జ్వల నయనాలు లేవు. మామూలు కళ్ళే. చిక్కిన చెక్కిళ్ళే. అయినా విరక్తి జెందక ప్రణయకలహం జరపటానికి నిశ్చయించుకొన్నాను.

ఆవిడ వచ్చీ రావటంతోనే నేను ఎదురుగా వెళ్ళి. "ప్రియురాలా, నీకై పరితపిస్తున్నాను. నేనిట్లుందునని నీవెరింగియు, ఎందుకింత ఆలస్యము చేసినావు?" అని చెప్పాలె! సరే అట్లాగే చెప్పాను.

కాంతానికి ఇంకా తెలియదు. ఆ రోజున జరగాలిసిన కార్యక్రమము. అంచేత నామాటలు విని, "అట్లా మాట్లాడుతున్నారేం? వెకిలి చేష్టలు చేయకండి ఎవరైనా వింటే నవ్వుతారు!" అన్నది.

"ఇంత ఆలస్యం చేశావేం?" అన్నాను.

"ఆలస్యం ఏముంది? మామూలుగా ఇల్లు సర్దుకొని పిల్లలను నిద్రపుచ్చుకొని,

వచ్చాను."

"చిలుకలను, గోరువంకలనూ మాట్లాడించావా? సాయింత్రం?" అన్నాను కామ సూత్రాలలో ప్రియురాలు సాయింత్రం చేయదగిన విధులను జ్ఞాపకం చేసుకొంటూ.

"చిలుక లేమిటి? గోరువంక లేమిటి? ఏమిటో అసందర్భం ప్రలాపాలు నాకర్థం కావటం లేదు" అన్నది.

"ఏం లేదు కాంతం, అల్లా తెల్లపోయి చూస్తావెందుకు నేను మామూలు మనిషినే! ఊరికెనే నవ్వుతూ అల్లాగన్నాను."

"మన పిల్లలే మనకు చిలుకలూ, గోరువంకలూ, ఇప్పటిదాకా వాళ్ళతో మాట్లాడుతూనే ఉన్నాను".

"ఇటురా, కూర్చో."

వచ్చి నా దగ్గిరే కూర్చుంది శయ్యపైన. ఇక ప్రణయ కలహానికి కారణం కల్పించాలి. ఉన్న కష్టమంతా అక్కడే. సవతి అనిగాని పరస్త్రీతో పరిచయం అనిగాని ప్రశంసించానో కొంప మునిగిందే. లేనిపోని రగడ ఎందుకని ఆలోచించి ఇంకో విధంగా ప్రణయ కలహానికి కారణం కల్పించాను.

"కాంతం?....."

"ఊఁ........."

"మన సీతను చూడటానికీ...."

"సీత ఎవరు?............"

"సీత నెరగవు? మా మేనమామ కూతురు."

"ఆఁ.........అయితే?"

"సీతను చూడటానికి రేపు వెడుతున్నాను."

"వెళ్ళండి నా ఆజ్ఞ ఎందుకు?"

"ఆజ్ఞ కోసం కాదు ఊరికే చెబుతున్నాను. సీత చాలా చక్కంది సుమా?

దాన్ని నేనసలు పెండ్లాడుదా మనుకొన్నాను. దైవం అనుకూలించకపోవటం మూలాన పడింది కాదు."

"ఇప్పుడు మటుకేం? నలుగురు పిల్లలతో కూడ వస్తుంది కనుక్కోండి."

"అది కాదు నేననటం అది చక్కనిదన్నమాట ఒప్పుకొంటావా?"

"అయ్యో, కాకేం! చక్కని చుక్క ఒక్కజాతిలో పుట్టిన వాళ్ళేగా మీరంతా."

సీత చక్కదనాన్ని గూర్చి ప్రశంసా వాక్యాలు పలికి కాంతం సౌందర్యవతి కాదని కాస్త ఎత్తి పొడిస్తినా కోపం తప్పకవస్తుంది. తదనంతరం ప్రణయకలహం అవిచ్ఛన్నంగా జరపొచ్చునని తోచింది.

"నలుగురిపిల్లలతల్లి అయినా, ఆమె శరీరచ్ఛాయియొక్కవన్నె కూడా తగ్గలేదు. చెక్కిళ్ళు చిక్కలేదు. కేశములూ..."

"చాలు చాలు ఇక అక్కడ ఆగండి".

"ఆమె చంపల నునుపూ.....ఆ ముంగురులు......"

"ఏం మాటలవి? పరాయి ఆడదాన్ని గురించి ఇటువంటి మాటలు వింటుంటే నాకు అరికాలుమంట...."

"వచ్చిందా కోపం?...."

"ఆc......."

"అయితే చప్పున లేచి క్రిందపడు నేలపైన మెల్లగా సుమీ? ఇక జరిపేద్దాం ప్రణయకలహం" అన్నాను నేను తలపెట్టిన కార్యం అవిఘ్నంగా జరుగుతున్నదన్న సంతోషంతో పొంగిపోతూ.

"మీకేమైన మతిపోయిందా? అట్లా తోస్తారేమిటి? నాకేం కర్మం క్రింద పడ్డదాకా?" అన్నది కాంతం కరుకు కత్తి విదిలింపుల్లాగ మెరుస్తున్న కళ్ళతో."

"అదికాదు సత్యభామ, వరూధిని, ప్రభావతి మొదలైన నాయికలు ప్రణయకోపం వచ్చినప్పుడల్లా క్రిందపడ్డారు. నీవు అల్లాగ పడకపోతే ప్రణయకలహం ఎట్లా జరుగుతుంది?"

"జరగకపోతే, ఇప్పుడేమి ఉపద్రవం? మతిపోయిన చేష్టలన్నినూ!

తోస్తారేమిటి?...ఇవ్వాళ...మీకేదో....ఉండండి, నాపక్కమీదికి నేను వెళ్ళిపోతాను."

"పోమరి........"

"ఏమిటబ్బా ఇవ్వాళా!........ఆ దొరల సహవాసం చేస్తున్నారు? క్లబ్బులో పొద్దు పోయిందాకా ఉంటున్నారు. ఏం కర్మమో...." అనుకొంటూ మరో ప్రక్కమీదికెళ్ళి పడుకుంది.

ఇంతవరకూ ప్రణయకలహం జయప్రదంగా జరిగింది. రెండో ఘట్టంలో నాయిక వివృద్ధకోధయైమాలికలనూ, అలంకారాలనూ, విచ్చి వేయాలె. కోపం వచ్చిందిగదా ఆ పనులు చేయకపోతుందా అనుకొన్నానుగాని, ముడుచుకొని మెదలకుండా పడుకొంది. ఆమె జుట్టులోనున్న గులాబి పువ్వు మాత్రంనన్ను జూచికన్నెర్రజేసింది. నేనే వెళ్ళి ఆ పువ్వునుతీసి ముక్కలు ముక్కలు జేసి, క్రింద వెదజల్లాను.

తదుపరి కాంతం ప్రక్కనే కూర్చుని, "కాంతం చూడూ నా తప్పు క్షమించు. నీవే చక్కని దానివి. పిల్లల తల్లివైనా, నీ చెక్కిళ్ళపై నునుపు తగ్గలేదు. రజితకేశములు అట్టే లేవు. శరత్కాలమునందలి పూర్ణచంద్రునితో సమానమైన ముఖముగల సుందరీ, ఓతరుణ వయస్సు గల విలాసినీ, లెమ్ము. శయనారోహణము చేయుము" అని మళ్ళా పుస్తకంలో మాటలు అన్నాను. కాంతం, నావంక వెర్రిచూపులు చూడటం సాగించింది. ఆమె భయంచేత కంపిస్తూ ఉన్నట్లు నాకు తోచింది.

"ఏం భయములేదు కాంతం. నాప్రక్కమీదికిరా" అన్నాను.

"ఏమిటో వికారం! నేనేం జేసాను. ఇందాక నెట్టి వేయటమేమిటి? ఇప్పుడు మళ్ళీ ఈ బ్రతిమిలాడటం ఏమిటి?"

"అట్లా నేనెప్పటికీ చేయనులే. రా. లేచిరా. నా తప్పును గమనించక క్షమించు."

"నేను క్షమించడం ఎందుకు? ఏమిటా గోలా? సరే పదండి.

ఉండు...ఉండు. లేవబోకు. లేవద్దు.! ఉంటే ప్రణయకలహం క్రమరీత్యా జరగాలె. నీవిప్పుడో పనిచెయ్యాలె."

"ఏమిటది?...."

"నేను చేసిన అపరాధాన్ని తల్చుకొని, నావీపు నడుమ, ఏక్కడైనా ఒక్కతన్ను తన్నాలె కొంచెం మెల్లగా. అంతటితో ప్రణయ కలహానికి ముదురుపాకం వస్తుంది. అటు తరువాత నేను బ్రతిమిలాడటం, నీవు కొంతసేపు అనుకరణం చేయటం తదుపరి శయనారోహణం ఇది జరగాలసిన విధి."

"ఇంతపనీ జరగాలసిందే ఇప్పుడు!"

"లేకపోతే ప్రణయ కలహం పూర్తిగాదు."

"ఇట్లా జరగాలని ఎక్కడుంది?"

"పుస్తకంలో ఇదిగో కామసూత్రాలు. అందుకనే ఈ అవస్థంతా నేను పడటం! ఊఁ...... ఒక్క చిన్న మెల్లగ్గా తందూ?"

"అదా, సంగతీ మహారాజా? నేను వెర్రిబాగుల దాన్ని. ఇందాకటినుంచీ మీకు మతి చెడిందేమోనని హడలి పోతున్నాను. అడ్డమైన పుస్తకాలూ చదివి నన్నేడిపిస్తున్నారా? వెధవ వెకిలి పనులన్నీ నన్ను చేయమంటూ?"

అయితే ఏమంటావు? ప్రణయ కలహం ఇందాక వచ్చింది. ఇక సగంలో ఉంది. పాడు జేస్తావా?" అన్నాను. అప్రయత్నంగా జీరవోయిన గొంతుకతో.

"ప్రణయ కలహం జరపాలా? జరుపుతాను? జరుపుతాను? ఇల్లా రండి."

అని పిలిచి అల్లరి కుర్రాణ్ణి దండించే ఉపాధ్యాయుడు పోజులో నా చెవి తమ్మె పట్టుకొని నులేసి ఇక ఎన్నడూ?..."

"అబ్బా!..."

"ఇక ఎన్నడూ, ఈలా............ఏం?"

"ఊఁ........హా......అబ్బ...."

"మరి యెన్నడూ చేయరు గద!"

"ఉహుఁఉహుఁ...........వదులూ."